

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **SPP - distribúcia, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 44/B, IČO: 35 910 739, zastúpeného Mgr. Miroslavom Hanecom, advokátom so sídlom v Žiline, Hruštiny 602, proti žalovanej **V. L.**, bývajúcej v K., **o zaplatenie 3 612,08 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 17 C 8/2011, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. novembra 2013, sp.zn. 3 Co 305/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 13. júna 2011, č.k. 17 C 8/2011-161 zamietol žalobu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 216,50 € titulom zaplateného súdneho poplatku do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 1, 3 vyhlášky č. 140/1979 Zb. o dodávke vykurovacích plynov obyvateľstvu (účinnej v čase nadobudnutia nehnuteľnosti žalovanou), § 59 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 2, 3 zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike, ako aj na ustanovenie § 43 ods. 2 písm. g/, i/ citovaného zákona. Poukázal na to, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 3 612,08 € z dôvodu spôsobenej škody neoprávneným odberom plynu vypočítanú podľa vyhlášky 155/2005 Z.z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu za obdobie od 2. júna 2007 do 2. decembra 2008. Zo zápisu zamestnancov žalobcu o neoprávnenom odbere zemného plynu u odberateľa z 2. decembra 2008 zistil, že odberateľom zemného plynu mala byť žalovaná, meradlo: plynomer výrobné číslo 2549046 so stavom na číselníku 34 810 m³; prerušenie dodávky zemného plynu bolo vykonané demontážou meradla zazátkovaním prípojky, zistené skutočnosťami na odbernom mieste:

na odbernom mieste nainštalované nevidované meradlo bez zmluvy. Žalovaná za odberateľa odmietla zápis podpísať. Z faktúry č. 9000064906 zo 16. decembra 2008, splatnej 30. decembra 2008 vyplynulo, že žalobca vyfakturoval žalovanej neoprávnený odber plynu v sume 104 395,57 Sk a náklady zisťovania neoprávneného odberu v sume 4 422 Sk, celkovo v sume 108 817,60 Sk, t.j. 3 612,08 €. Žalobca uviedol, že na toto meradlo nebola uzavretá zmluva na odber plynu, pričom k odberu plynu dochádzalo. Predmetné meradlo bolo následne demontované, o čom bol vykonaný zápis. Vzhľadom na skutočnosť, že nebola uzavretá zmluva o dodávke plynu v zmysle vyhlášky č. 155/2005 Z.z., ako aj na to, že sa jednalo o neoprávnený odber plynu, bola stanovená žalovaná suma. Uviedol, že poslednému odberateľovi na tomto odbernom mieste, pánovi P., bola vystavená faktúra 8. marca 1996 so stavom plynomeru 33 586 m³. Kto vykonal odhlásenie z odberného miesta nebolo známe, predmetný plynomer bol nedostupný a nachádzal sa v pivnici. Rekonštrukciu plynových prípojok v roku 2008 vykonávala externá firma, zamestnanci ktorej zistili, že v tomto dome sa nachádza prípojka, teda meradlo, ktoré nie je plynárňami evidované a nie je naňho ani zmluva. Dospel k záveru, že žalobca na predmetnom odbernom mieste od roku 1996, kedy bola 8. marca 1996 vystavená posledná faktúra za odber plynu (splatná 16. mája 1996), nevykonával odpočet plynomeru a ani sa nezaujímal o to, či na toto odberné miesto je plyn dodávaný a či sú platené úhrady za odber plynu. Tvrdenie žalobcu, že nerobil odpočty stavu plynomeru na tomto odbernom mieste, pretože bolo nedostupné, považoval za účelové, nakoľko žalobcovi bola známa adresa pána Š., na ktorú adresu zasielal aj faktúry, a teda mohol pána Š. vyzvať na sprístupnenie odberného miesta za účelom odpočtu stavu plynomeru. Konštatoval, že ak by aj bol predchádzajúcim odberateľom plynu p. P. ukončený odber plynu a na toto odberné miesto sa ďalší užívateľ, resp. vlastník nehnuteľnosti neprihlásil, bolo povinnosťou žalobcu ako prevádzkovateľa distribučnej siete obmedziť alebo prerušiť distribúciu plynu a plynomer demontovať. Skutočnosť, že žalovaná, resp. jej zástupca, oznámili žalobcovi únik plynu a následne bola odpojená prípojka k rodinnému domu, nasvedčuje aj to, že v projektovej dokumentácii na hlavné privody plynu a plynové prípojky, týkajúce sa plynofikácie ulice D., nebola uvedená - zakreslená - plynová prípojka k domu D. č. 9 zrejme z dôvodu, že toto miesto nebolo evidované ako odberné. Zároveň poukázal na to, že od roku 1996, kedy žalovaná kúpila predmetnú nehnuteľnosť so stavom plynomeru 34 810 m³ (ako je uvedené na kúpnej zmluve), až do roku 2008, kedy zamestnanci žalobcu zistili, že v nehnuteľnosti sa nachádza nevidované meradlo, stav plynomeru bol neznemený, a to 34 810 m³, z čoho vyplýva, že žalovaná plyn neodoberala, a teda žalobcovi

za žalované obdobie od 2. júna 2007 do 2. decembra 2008 ani škoda vzniknúť nemohla. O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom z 26. novembra 2013, sp.zn. 3 Co 305/2011 R., že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., ďalej že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom skutkovom zistení v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., nepovažoval za dôvodné. Rovnako mal za to, že odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., nie je daný. Konštatoval, že súd prvého stupňa postupoval správne, ak na prejednávany prípad aplikoval ustanovenia zákona č. 656/2004 Z.z., ale okrem toho mal za to, že bolo potrebné použiť aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa spoluzavinenia poškodeného v zmysle ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka (viď výzva č.l. 199). Uviedol, že súd prvého stupňa nespochybnil otázku objektívnej zodpovednosti odberateľa za odber plynu neevidovaným meradlom. Súd prvého stupňa skonštatoval, že takýto odber je neoprávneným odberom podľa § 59 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 656/2004 Z.z. (platného a účinného v čase vzniku škody). Odvolacie námietky žalobcu smerovali voči skutočnostiam, ktoré sporné neboli, resp. ktoré súd prvého stupňa posúdil správne. Dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, pretože takýto postup dodávateľa nemôže byť na ťarchu odberateľa za situácie, ak nebolo preukázané jeho subjektívne zavinenie. Nepovažoval však za správny názor súdu prvého stupňa, ktorý uviedol, že ak by aj bol predchádzajúcim odberateľom plynu p. P. ukončený odber plynu a na toto odberné miesto sa ďalší užívateľ, resp. vlastník nehnuteľnosti, neprihlásil, bolo povinnosťou žalobcu ako prevádzkovateľa distribučnej siete obmedziť alebo prerušiť distribúciu plynu a plynomer demontovať; námietka žalobcu bola správna, že takúto povinnosť žalobcovi, resp. jeho právnemu predchodcovi vyhláška č. 140/1979 Zb. o dodávke vykurovacích plynov obyvateľstva výslovne neukladá. Odvolací súd tiež poukázal na ustanovenia § 12 ods. 1 písm. c/, d/, g/, h/ citovanej vyhlášky a uzavrel, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobca neprejavil ani najmenší záujem o sledovanie, či kontrolu meradla zemného plynu na predmetnom odbernom mieste od roku 1996 do r. 2008, a to aj napriek skutočnosti, že žalovaná nahlásila SPP únik plynu, hoci túto nehnuteľnosť po kúpe dlhodobo neužívala. Mal za to, že samotná skutočnosť, že došlo k neoprávnenému odberu v zmysle zákona o energetike, v čase pred nadobudnutím nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádzalo neevidované meradlo zemného plynu, do vlastníctva

žalovanej, nebráni tomu, aby bolo aplikované ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, preto namietané odvolacie dôvody v konečnom dôsledku neboli dané. Preto rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby, ako aj vo výroku o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s použitím § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. V dovolaní namietal, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., že konanie pred súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V súvislosti s odňatím možnosti konať pred súdom namietal, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, keď odvolací súd na jednej strane nespochybňuje objektívnu zodpovednosť žalovanej za odber nemeraného plynu a za odber bez uzavretej zmluvy a súčasne vyslovuje záver, že nebolo preukázané subjektívne zavinenie žalovanej. Aj nevysporiadanie sa s tvrdením o tom, ako došlo k zisteniu neoprávneného odberu považoval za nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Poukázal na to, že odvolací súd si nesprávny skutkový a právny záver vytvoril z teoretickej úvahy, čo je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku: „...nasvedčuje aj to, že v projektovej dokumentácii na hlavné príruby plynu a plynové prípojky nebola zakreslená prípojka k domu D. 9, zrejme z dôvodu, že toto miesto nebolo evidované ako odberné.“ Uviedol, že dom na D.D. nebol evidovaný ako odberné miesto z dôvodu, že tam bol riadne odhlásený odber, nie preto, že tam údajne bola odpojená prípojka. Namietal skutkové a právne závery odvolacieho súdu pokiaľ išlo o zistenia vyplývajúce z údajov nachádzajúcich sa v kúpnej zmluve z 29. novembra 1996 a o neoprávnenom odbere plynu v súvislosti s napojením plynového kotla do distribučnej siete, pričom opätovne poukazoval na skutočnosti ním tvrdené v prvostupňovom a odvolacom konaní. Právne závery odvolacieho súdu o tom, že škoda bola spôsobená jeho zavinením považoval za nesprávne. Rovnako zamietnutie žaloby s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 1 písm. c/, d/, g/ a h/ vyhlášky č. 140/1979 Zb. označil za nezákonné, lebo predmetom sporu je obdobie, ktoré nespadá do účinnosti vyhlášky č. 140/1979 Zb. a neoprávnený odber bol zistený až v roku 2008. Namietal tiež, že odvolací súd v závere odôvodnenia uviedol

skutkový stav, ktorý nebol zistený súdom prvého stupňa, kvalifikoval ho podľa nešpecifikovaného zákona o energetike a potom na tento stav nesprávne aplikoval ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané.

Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (pozri napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie), že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní vyslovene namietaná vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu,

3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Žalobca za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle citovaného ustanovenia považoval nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká

aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež dôsledne vysvetlil, prečo nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za opodstatnené. Vyvrátil záver súdu prvého stupňa o povinnosti žalobcu demontovať plynomer s poukazom na vyhlášku č. 140/1979 Zb. o dodávke vykurovacích plynov. S poukazom na ustanovenie § 12 ods. 1 písm. c/, d/, g/ a h/ c/ tejto vyhlášky konštatoval, že žalobca nejavil záujem o sledovanie, či kontrolu meradla zemného plynu na predmetnom odbernom zariadení od roku 1996 do roku 2008, aj to aj napriek skutočnosti, že žalovaná nahlásila únik plynu, hoci túto nehnuteľnosť po kúpe dlhodobo neužívala. V závere dodal, že samotná skutočnosť, že došlo k neoprávnenému odberu v zmysle zákona o energetike, a to v čase pred nadobudnutím nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádzalo neevidované meradlo zemného plynu, do vlastníctva žalovanej - nebráni tomu, aby bolo aplikované ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k názoru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Žalobca namietal aj skutočnosť, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Pokiaľ ide o námietku žalobcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania žalobcu je zrejماً jeho námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veta druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava

správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Žalobca namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Procesne úspešnej žalovanej vzniklo v dovolacom konaní právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. mája 2015

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová